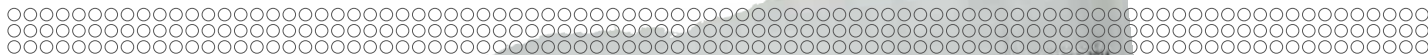

Tips!
Slik beholder du feriegleden
Se side 56!

reportasjer / inspirasjon / sterke historier / portretter / samliu

Jakten på røttene

Som liten baby ble Laila Mjelheim adoptert bort fra Canada til Norge. Hun kjente alltid på et savn: Hvem er min biologiske familie? Til slutt valgte hun å dra fra Oslo til Canada for å finne dem. Da adopsjonskontoret i Montreal sa de ikke kunne hjelpe henne, gjensto bare en mulighet: Å fortelle sin sterke historie til kanadisk presse. Da skjedde ting fort.

Lailas historie gjorde sterkt inntrykk da den kom på trykk – og etterhvert nådde moren hennes.

“
Jeg har fått svar på
alle de drømmene
og lengslene jeg har
hatt hele livet.

Laila om livet nå

Da Lailas mor så
portrettbildet av
datteren i avisen,
så hun seg selv
i ansiktet hun
møtte.

– Føler meg HELE for første gang

Etter å ha savnet sin biologiske familie hele livet, valgte Laila å stå frem i canadisk presse for å finne dem. Kort tid etter fikk hun en melding på Facebook.

TEKST KJERSTI SALVESEN FOTO ASTRID WALLER MAKEUP OG HÅR CORINNE A.N. SKAU

OKTOBER 2013: Laila Mjeldheim (38) reiser til Montreal i Canada for å lete etter sin biologiske familie. Til å hjelpe seg har hun fått med privatetterforsker Ola Thune, for så viktig er det blitt for henne å finne røttene sine.

Laila vet svært lite om sin biologiske familie. I brevet som fulgte med den seks måneder gamle jenta som kom fra Montreal til Bergen for snart 38 år siden, står det at den biologiske moren gjerne ville beholde henne, men at faren ikke var klar for ansvaret. At moren valgte å gi henne bort fordi adoptivfamilien hadde mer å tilby datteren enn hun selv. Den ansatte i adopsjonsbyrået beskrev moren som svært vakker, og noterte at hun likte å synge og danse, samt at bestefaren hadde en høy stilling i statsadministrasjonen i Georgetown, Guyana i Sør-Amerika.

– **Da Ola og jeg dro til Canada for å finne familien min, husker jeg at jeg tenkte at dette MÅ vi bare få til!** For min egen del, selvfølgelig, men også fordi jeg har ansatte og mennesker jeg veileder som jeg ønsker å inspirere til å løse egne utfordringer, sier Laila, som er utdannet terapeut.

I dag lever hun blant annet av å være foredragsholder og å hjelpe par og familier gjennom såkalt addiktologibehandling. Hun har et brennende engasjement for å gi mennesker en ny sjanse. I et annet selskap som Laila også eier og driver, ansetter hun kun mennesker med utfordringer. Lailas forkjærlighet for mennesker som har det vanskelig, tror hun henger klart sammen

med at hun selv har opplevd svært mange utfordringer i livet.

I Montreal lar det seg ikke gjøre å avtale noe møte hos adopsjonsbyrået. Laila og privatetterforsker Ola Thune setter seg utenfor og venter til de ansatte er ferdige for dagen. Da griper Laila tak i en dame som jobber i byrået og forteller sin historie om en tøff barndom og et ønske om å finne røttene sine. Hun forteller også om adoptivbroren. Han ble adoptert bort gjennom det samme byrået, men da hans biologiske mor angret på å ha gitt ham fra seg og ville ha hjelp til å finne ham igjen, avviste adopsjonsbyrået henne. Både Laila og broren hadde det tøft i barndommen og bodde på barnehjem i Norge en kort periode, før de flyttet tilbake til adoptivmoren sin. Broren ble rusmisbruker og døde altfor ung.

Etter å ha fortalt alt dette, får Laila en avtale med sjefen for byrået. På nytt forteller hun historien sin. Sjefen sier at hun kan sette Laila øverst på ventelisten. Den kvinnelige sjefen ser skuffelsen i Lailas øyne og spør om hun hadde forventet seg noe mer. «**Ja, etter alt broren min og jeg har opplevd, og som følge av alt vi er blitt frarøvet, har dere et stort ansvar**», svarer Laila kort.

Hun skjønner at det ikke er noe mer å hente der, men vet at den tidligere justisministeren i Quebec, Kathleen Weil, har vært opptatt av adopsjonssaker.

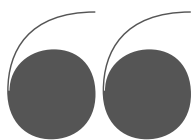
– Jeg skrev en e-post til hennes kontor, på vegne av meg selv

og alle adopterte barn fra Canada. Jeg skrev litt om min egen historie og om hvordan jeg ble behandlet hos adopsjonsbyrået. Det tok en halvtime før sekretæren ringte meg tilbake og avtalte et møte på vegne av Weil, forteller Laila.

Det blir et positivt møte med justisministeren – og en journalist i avisen The Gazette skriver en lang artikkel om Laila og hennes søken, som kommer på trykk tre måneder senere.

Da skjer det veldig mye, veldig fort. Laila blir kontaktet av en kvinne som har lest saken i The Gazette og som forteller at hun kjente Lailas mor for mange år siden. **Kvinnen deler artikkelen i sosiale medier – og det tar ikke lang tid før Lailas mamma, som nå bor i Florida, kommer over den.**

En tidlig morgen, ved frokostbordet, leser hun om Lailas leting etter moren sin. Hun studerer portrettbildet av Laila og kjenner igjen seg selv i den unge, vakre kvinnen. Hun skjønner med én gang at Laila er datteren hun med tungt hjerte ga fra seg for nesten 37 år siden, og som hun har tenkt på så ofte. Hun ringer sin eldste sønn Chad, som bor i London, og ber ham om å ta kontakt med Laila så fort som mulig. Chad sender storesøsteren

Mamma sier at jeg er datteren hennes. Hun sier at hun elsker meg – og at hun ofte har tenkt på meg.

Laila om den første telefonsamtalen med moren

sin en melding på Facebook, og spør om han kan ringe henne.

– Det var uvirkelig å snakke med Chad. Han sa at han og de to andre brødrene mine alltid har visst at de hadde en søster – og at de har lurt på hvem jeg var. Han gråter, jeg gråter – og det var en fin samtale, forteller Laila.

Deretter ringer moren. Hun ringer flere ganger, men Laila tør ikke å ta telefonen. Laila skriver i en sms at hun er opptatt, men at hun ringer tilbake litt senere. Hun trenger tid til å summe seg.

– Så snakker vi sammen. Mamma sier at jeg er datteren hennes. Hun sier at hun elsker meg – og at hun ofte har tenkt på meg.

Allerede uken etter at de har snakket på telefon, kommer Chad til Norge for å treffe Laila. Like etterpå møtes Laila og moren hos Chad i London.

– Jeg gråt og gråt. Jeg var sår, det lå så mye savn gjemt i meg. **Jeg var usikker på hva jeg følte, men det var godt å høre mamma si at hun elsker meg.**

Laila bestemmer seg for å fortelle historien om hvordan hun har hatt det i barndommen i Norge, helt uten filter. Hun tenker at moren og broren må akseptere henne slik som hun er, ellers kan det være det samme. Møtet blir åpent og ærlig, og Laila og moren blir enige om at de ønsker å ha kontakt i fremtiden.

Ikke lenge etterpå kommer Lailas mor til Norge. Hun bor hos datteren i en uke – og de to lærer hverandre å kjenne for første

– Tror du det har noe å si for deg at du ble gitt bort, var spørsmålet Laila fikk og som utløste hennes leting etter familien.

gang. Moren inviterer Laila til Florida for at de skal bli enda bedre kjent med hverandre – og for at hun skal treffe de to andre brødrene, Sean på 31 år og Luke på 22.

Tiden etter at Laila fant familien sin har vært intens. Det har vært mange spørsmål, uendelig mange tanker, følelser og sterke øyeblikk. Mange brikker har falt på plass. Et av øyeblikkene som betyr spesielt mye for Laila, er møtet med broren Sean.

– Han har vært i krigen i Irak – og kom hjem til Florida for tre år siden. Sean og jeg gikk tur langs stranden, og han fortalte at han alltid hadde savnet å ha en søster. Vi fikk veldig fin kontakt. Han spurte meg med én gang om jeg ikke kunne flytte dit, men tok seg i det, og sa at han jo aldri har vært der for meg – og at han selvfølgelig ikke kan kreve noe sånt. Jeg fortalte ham at jeg elsker livet mitt, slik det er nå, jobben og alt det jeg har i Norge.

Avskjeden på flyplassen før hjemreisen har brent seg fast i Laila. Det er ett av de vakreste minnene hun har. Da hun skulle sjekke inn, kom lillebroren løpende mot henne. Han holdt hardt rundt henne og sa at hun måtte love ham at de alltid skulle ha kontakt.

– Det var en ny følelse for meg, det å bli holdt rundt av en bror

Addiktologi Laila Mjeldheim er utdannet addiktolog og gestalt-, drømme- og traumeterapeut. Addiktologi er definert som læren om bindinger (avhengighet) og deres løsninger.

– og å bli fortalt at han alltid vil elske meg, forteller hun med dempet stemme.

Laila ser nå at ønsket om å hjelpe andre mennesker er en rød tråd i livet. Det har vært en måte å få egne problemer på avstand. Da hun skjønnte at en av hennes bekjente slet med rusproblemer, bestemte hun seg for å hyre inn en ekspert på avhengighet, Espen Andresen ved Addiktologi Akademiet. Det skulle vise seg at møtet med ham skulle bli det store vendepunktet i livet for Laila.

– Da jeg møtte Espen, forsto jeg at jeg trengte hjelp selv, og det var da min reise begynte.

«Tror du det har noe å si for deg at du ble gitt bort?», spurte Espen henne. Spørsmålet fremkalte mange tanker, følelser og fryktelig mange tårer.

Laila svelger, hun ser ut av vinduet på kafeen, før hun senker blikket. Det går noen sekunder før hun fortsetter.

– Jeg gråt for første gang siden adoptivbroren min, Thomas, og jeg kom på barnehjem.

Laila begynte i terapi, og snakket for første gang om alt som hadde vært så vanskelig. Hun viste seg sårbar for første gang.

Gjennom terapien fikk Laila hjelp til å jobbe seg gjennom en tøff barndom, og lærte seg gradvis å stole på sine egne følelser. Hun måtte lære hvordan hun kan stå opp for seg selv, og at hun har rett til å bli respektert.

Laila innså at spørsmålet Espen hadde stilt henne berørte den første, vonde skilleveien i historien hennes. Siden skulle det bli flere. Spørsmålet fra Espen utløste en trang hos henne til å ta tak i livet sitt, og en dag sier hun det høyt til sine ansatte: «Nå skal jeg finne familien min!»

I dag har Laila funnet både familien sin og den riktige balansen i livet. Som 38-åring føler hun seg hel for første gang.

– Jeg har fått svar på alle de drømmene og lengslene jeg har hatt hele livet. Da Espen sa til meg at vi mennesker kan oppleve ting i våkenheten som er bedre enn det man har drømt om, kjente jeg meg sånn igjen. Livet, slik det er nå, er finere enn jeg noen gang har drømt om.

redaksjonen@kk.no

Lailas biologiske familie er innforstått med at hun forteller sin historie til KK.